TOM CHALUPA
POMNÍČEK

TOM CHALUPA

POMNÍČEK

Na knize Pomníček spolupracovali:
Obálka a elektronické formáty: © Zuzi Maat
Redakce a korektury: Marcela Fischerová
Autor: © Tom Chalupa
Vydal: © Tom Chalupa (www.tomchalupa.cz)

Elektronické vydání první, říjen 2022

Počet normostran: 404

ISBN: 978-80-908741-0-7 ePub
ISBN: 978-80-908741-1-4 mobi
ISBN: 978-80-908632-9-3 pdf

Věnováno M+M+R a úžasné Ariel

PONDĚLÍ

Hodinka a půl uběhla od východu červnového slunce. Sytě zelené listy v korunách prastarých dubů stále nepropouštěly paprsky k vodní hladině rybníčku. Kříž na severním břehu oznamoval vzpomínku na dávno zapomenutého kněze poustevníka, který zde ležel pod příkrovem země. Legenda hlásala, že dubovou alej zasadili jeho obdivovatelé. Šestnáct mohutných stromů, s kmeny pravidelně uspořádanými kolem břehu do oválu – temná, neproniknutelná hráz. Hnusná, nehostinná, depresivní část lesa.

Děsivost místa umocňovala historie z před pomalu čtyř staletí, kdy zde hrabě z Lípky nechal na stromech vyhasnout šestnáct životů. Bandu lapků, těšících se u poddaných úctě, tajně převezl na pusté místo u hranic a v železných klecích odsouzené ponechal napospas. Jeden strom, jeden život. Hrůzné umírání připomínaly pozůstatky řetězů. Zlověstně zarostly do mohutných větví a mrtvě visely k hladině. Po měsíci sloužící vyzvedli zbytky těl, notně oklovaných ptáky. Temné dno blízkého Hraničního jezera se stalo navždy tichým hřbitovem. V železných klecích čekají kosti na své objevitele.

Barbora Hortová smutně dřepěla na břehu. Malinká, štíhlá, nepoznamenaná porodem, tvář bez pih a vrásek, přesto zvolna blížící se čtyřicítku nezapře. Drobné ruce omývala ve studené, mazlavé vodě. Pozorovala řetězy mířící k hladině… Pohled na snubní prsten přivolal nával viny. Vzdechla marností. Přesunula

zrak na kříž u protějšího břehu. Hnědé vlnité vlasy jí odpočívaly na pažích. Temné, životem zkoušené oči propouštěly první slzy. Pocity naplněnosti a vzrušení z nevěry nenávratně odpluly. Proč nezůstala dnes doma? Kolikrát si říkala ne, ale nakonec vždy přispěchala na domluvené místo a s rukama zapřenýma o kmen dubu netrpělivě čekala na poslední Robertovo vzepětí.

Tři roky, vždy jedno pondělní ráno v měsíci, kdy Robert Simon končil noční směnu na recepci lázní a Barbořin manžel odjel v neděli do Českých Budějovic na návštěvu otce a vracel se až v úterý. První náhodné setkání na cestě kousek od rybníčku, opětované úsměvy, příslib příští schůzky. Do měsíce zapřela ruce o kmen a následoval smyslný, tichý sex. Nikdy při milování neviděla Robertovu tvář, ale vrásky dubu znala dokonale. Zvlášť od loňské zimy, po nabídce společného života…

Pevně rozhodnutá Barbora vstala, hlubokými nádechy sbírala odvahu. Hřbetem ruky setřela zbytky slz. Jde na to! Ukončí tu nesmyslnost jednou provždy!

První tři kroky od hladiny. Najednou je něco jinak. Vzhlédla vzhůru do větví dubu. S hrůzou vytřeštila oči. Cítila husí kůži na rukou, sucho v ústech. Nevnímala automatické couvání vzad. Panická hrůza drobečka plně paralyzovala. Chtěla křičet, z plných plic řvát. Nezmohla se na jedinou hlásku. Šokovaný pohled upírala neustále na šílený přízrak ve větvích. Její pohyb vzad připomínal zpomalený film.

Strach s hrůzou malinko povolily a z jejího hrdla se vydral nelidský výkřik. Vyděšení ptáci vzlétli pryč. Poslední krůček zpět. Kámen na okraji rybníčku se stal příčinou nekontrolovatelného pádu do špinavé, zapáchající vody. Automaticky vystřelila ruce dozadu, aby zmírnila dopad.

Barbořina hlava od brady nahoru zůstala nad hladinou. Levou dlaň zabořila hluboko do bláta, pravou nejistě sevřela kluzkou dubovou větev na dně mělkého rybníčku.

Vyděšené, vyplašené oči bez mrkání hleděly vzhůru…

*

O dvacet metrů dál, v *dubové komůrce*, jak místečko lásky milenci pojmenovali, Robert Simon vychutnával posledních pár šluků *vítězné* cigarety. Na dokonalou skrýš náhodně narazil před lety cestou z práce. Nikdy se nepochlubil, že za objevem stála začínající střevní chřipka. Dubové větve sahající pomalu k zemi spolu s přilepenými keři tvořily neproniknutelnou hráz. V jednom místě byl tajný vchod. Uvnitř *komůrky* vládlo přítmí. Nebylo vidět ven ani k rybníčku, kam si po vzájemném milování Barbora odskočila. Temné, ale pro nevěru dokonalé místečko; pro milence uvázané v manželství a bydlící v malé zapadlé vesničce na hranici. Jméno obce – Pomníček – mluví za vše. Bohem zapomenutou osadu pohlcoval zanedbaný les patřící církvi a vojsku.

Robert Simon, středně vysoký, o šest let starší než Barbora Hortová. Hnědé vlasy bez šedin nezbedně tančící všemi směry, orlí nos, zelenkavé oči, na paži měl vytetovanou mořskou pannu. S přibývajícím věkem přibíral na váze, ale stěží ho nazvat usedlým fotříkem. Na tváři měl třídenní strniště. Manželka Anna, účetní na volné noze, a syn Tomáš, v současnosti student v Anglii, který se už netoužil vracet domů. Samoty si užil v Pomníčku dost a dost.

Poslední výdech kouře z plic. Vzpomínkou se zatoulal k počátku mileneckého vztahu s Barborou. První měsíce jí měl plnou hlavu. V noci divoké sny, ranní probuzení vedle polomrtvého vztahu. Co syn odjel do Londýna, Anna se ještě více zatáhla do sebe. Když deprese nabrala na síle, zmizela do vedlejší vesnice ke své léčitelce duše. Dokonce tam občas i přespala a Robertovi zavolala psycholožka, že Anna se vrátí domů, až bude v pořádku. Začal žárlit – on, který byl sám nevěrný.

Pravou nohou zašlápl špaček do země. Tak, jde na to! Finále

vztahu, jež několikrát odložil, se blíží. Krásné tři roky, ale nakonec se z toho stal obyčejný zvyk, možná zlozvyk, podobný útoku nikotinu na mozek. A to zimní odmítnutí, které mu uvízlo v hlavě!

Vyrazil za Barborou k břehu rybníčku. Z korun dubů doléhalo dolů štěbetání sluncem probuzených ptáků… Znenadání přírodní idylku rozřízl hrdelní výkřik. Robert ztuhl. V hlavě mu vřelo, myšlenky se točily. Rychle vyšel, posunul na stranu košatou větev. Napřed si Barbory nevšiml. Nakonec její hlavu, vyčuhující z vody u břehu, spatřil. Temné, vystrašené oči prozrazovaly prožitou hrůzu a děs. Spěchal jí na pomoc. Navzdory červnu nebyla voda sluncem prohřátá, protože mohutné koruny paprsky téměř vůbec nepropouštěly.

Barbora zmobilizovala síly a nepatrně zklidněná přítomností Roberta ztěžka vyprostila levou ruku z bahna. S třesem, napnutou paží a vystrčeným prstem ukazovala na původce zděšení. Robert kousek popošel, otočil se a vzhlédl ve směru rozkomíhaného ukazováčku. Šok! Vytřeštil oči, ústa otevřel hrůzou…

„Do prdele! Proboha, co to je?!“ konsternovaně zařval a couval směrem k Barboře. Ztráta rovnováhy na břehu měla za následek jeho pád po zádech do studené vody.

*

Oliver Evans svírá volant oktávky a spěchá s dcerou Veronikou z Říčan u Prahy na stanici metra Háje. Maturitu holčina úspěšně zvládla a vysněná cesta vlakem do Paříže s pár spolužáky před ní. Zaspali a otec honí čas. Po šesté hodině ranní je směr na Uhříněves celkem průjezdný. Šlape na plyn, Verunka se křečovitě drží popruhů batohu a přerývaně dýchá. Pryč jsou všechny rozpory a doba psycha, kterou před měsíci otec zapříčinil.

Ručička tachometru ukazuje sto padesát. Jede úsek s přehledem nejrychleji. Najednou v řízení škublo, volant se zasekává.

Dupe na brzdu, ale pedál nereaguje. Ruční brzda nejde vytáhnout ani o milimetr. Kvalt je zablokovaný na šestce, řadicí páku snad někdo zavařil. Auto začíná nepochopitelně zrychlovat a zvolna se stáčí vlevo. Protijedoucí vozy troubí, řidiči agresivně rozhazují rukama a na poslední chvíli uhýbají. Oliver zkouší vše znovu a znovu. Marně…

Oktávka míří neodvratně do protisměru. Před nimi kamion. Verunka, nepopsatelně vyděšená a absolutně neschopná slova, sedí neuchopitelnou silou zaražená do sedačky. Prsty drtivě svírá popruhy. Nedbá na popraskané pěstěné nehty. Tak si na nich vždy zakládala. Kamion se blíží. Jeho řidič už zpozoroval nebezpečí, ale vůbec nezpomaluje. Jen troubí a problikává dálkovými světly.

„Dělej něco!“ řve Verunka, jež má na čele nepřirozeně naběhlé žíly.

Rozpoznávají zděšený obličej řidiče rumunského kamionu. Vše probíhá rychlostí blesku. Oslnivá dálková světla. Ohlušující náraz. Bolest pronikající tělem. Nafouklé a vzápětí propíchnuté airbagy. Pach benzínu, praskot plechů a kostí. Kamion tlačí osobák před sebou, oheň jisker lítá od asfaltu. Najednou změť hrůzných zvuků a obrazů mizí. Ticho a tma. Úplná tma. Pražádný proužek světla…

Oliverovy oči bezradně bloudí temnotou, dech má zrychlený. Celý zpocený a vyděšený hledá kolem sebe Verunku. Nic, jen naprosté ticho a neproniknutelná tma… Musí zavolat manželce Dianě. Šátrá kolem sebe. Úspěch! Bere mobil do ruky a poslepu volí naučenou zkratkovou kombinaci. Na druhé straně se ozývá vyzváněcí tón. Dýchá rychleji a rychleji. Srdce běží snad poslední závod…

„Haló, Evansová,“ ozval se ospalý hlas po pátém zazvonění.

„Diano, měli jsme s Verunkou autonehodu…! Nemůžu ji tady nikde kolem sebe najít…! Jsme někde před Uhříněvsí… Prosím, zavolej pomoc.“ Poslední slova ze sebe Oliver sotva dostal. Stres omezoval kapacitu jeho plic.

„Proč je Verunka s tebou…? Kde se tam vzala?“ Šok Dianu zprudka posadil na posteli, otevřela oči. Srdce zrychlovalo údery, do hlavy se jí valila krev, nepříjemný pocit obracel žaludek.

„Vezl jsem ji na metro… Jede se spolužáky do Paříže, jak chtěla…“

„Do jaké Paříže? Co se stalo? Kde je Verunka? Cos jí udělal, ty hajzle?!“ křičela hystericky do telefonu.

Dveře od ložnice se otevřely a dovnitř vtrhla vystrašená Verunka v noční košili. Diana na ni pohlédla jako na zjevení. Točil se s ní celý svět.

„Co je, mamko, co se děje?“ Dcera rychle přiskočila k posteli a chytila mámu za ruku.

„Proč nám to děláš…? Proč nás ničíš?“ zavzlykala Diana a psychicky zlomená se sesunula na koberec. Telefon upustila.

Oliver ze sebe nesouvisle vydrmolil: „Já nevím, co se stalo… Všechno bylo tak živé…“ V černočerné tmě se už vzpřímil na posteli. Marně hledal silnější zdroj světla.

Verunka mobil z koberce zvedla a repráčky si umístila co nejblíže k ústům. Na displeji zářilo: OLIVER. Okamžitě věděla, která bije. Drsně účtovala: „Tak ty nevíš, co se stalo…? Největší průser je, že ty seš živej a terorizuješ nás! Kéž bys zdechl a my měly od tebe svatej pokoj, ty hajzle zasranej! Nejsi můj otec, už si to jednou provždy zapamatuj a zapomeň na nás!“ dořvala vytočená na nejvyšší míru a vztekle zmáčkla tlačítko ukončení hovoru. Odhodila mobil na postel a objala třesoucí se matku. Začátek týdne nemůže být horší…

*

Bizarní podívaná v bizarním prostředí nepřívětivého studeného rybníčku a strašidelných prastarých dubů. Barbora se čím dál víc drkotala zimou, zděšený pohled směřovala do větví. Nebyla

schopná se vyškrábat na břeh. Roberta, spolusedícího ve vodě, nevnímala. V duchu si přehrávala dva obrazy. Obývací pokoj doma. Naproti vstupním dveřím obraz umístěný přesně mezi dvěma okny. Návrat myšlenek do reality a stejný obraz vidí ve větvích. Touží po probuzení. Kéž by se nacházela v děsivém snu!

Robert taky nevěřícně pozoroval hrůzu před sebou. Neviděl výjev poprvé. Nepříjemný pocit přebíjel chlad a zápach vody. Při pádu vzad ponořil pod hladinu i hlavu, kterou pokryly zbytky tlejícího listí. Rozhlížel se kolem sebe, zda někoho nespatří. Prohledával důkladně zrakem okolní břehy. Nikde nikdo. Pouze všudypřítomný strach lezl pod kůži.

Barbora srovnávala detaily obrazu v obýváku, utkvělých v paměti, s realitou před sebou. Ráno, před odchodem, si všimla prázdného místa na zdi. První myšlenka: manžel prodá nejcennější věc, jež vlastní, a konečně nebudou muset obracet každou korunu. Od smrti tchyně před třemi lety, dotující domácnost Hortových, svírály manžele neustálé finanční potíže. Co teď bude dělat?

Děsivost reality představovalo tělo Barbořina manžela Adama Horty, naaranžovaného v koruně dubu, podle jeho nejcennějšího obrazu: *Ježíš ukřižovaný v rajské zahradě*. Visel šikmo vzhůru, zhruba tři a půl metru nad zemí. Strnulé, nehybné oči, hruď bez ochlupení. Ustupující vlasy zakrývala trnová koruna a choulostivé partie bederní rouška; vše umně spletené z dubových větviček. Hřeby z ukřižování nahradily temně zelené lístky. Pokožku měl nepřirozeně bílou, úplně stejně jako na obraze doma. Nebylo viditelné připevnění k větvím, což zvyšovalo mysterióznost okamžiku. Hruď se nepohybovala důsledkem nádechů a výdechů, oční víčka nemrkala, údy nehybné, ústa navždy umlčená. On nežije! To není možný! Barbořiny oči vlhly, slzy bolesti jí nekontrolovaně stékaly po tváři.

*

Jas displeje mobilu zhasl. Opětovně se místnost ponořila do naprosté tmy, kterou Oliver Evans uměle vytvořil, aby bojoval s přechodnou insomnií. Doufal, že přechodnou, jak ho přesvědčoval v léčebně jeden psycholog, jenž stejně jako on léčil osobní problémy chlastem. Červen nabízel nejvíce dne a nejméně noci. Špatné období pro nespavce. Okna a dveře v pokojíku zatemnil koupenou textilií. Nerudný recepční vydal klíč od nejklidnějšího pokoje na konci patra levné ubytovny až po menším úplatku.

Seděl na posteli, hlavu svíral v dlaních. Vnímal propocené tričko a mokré vlasy. Další živá noční můra. Psychicky zdeptaná budoucí exmanželka – patrně zabil poslední možnost korektního přátelství. Vztah s dcerou? Sám slyšel tvrdá slova, že otcův pobyt mezi živými brání jejímu štěstí. Všechny problémy Veroniky začaly kvůli němu. Jedna listopadová neděle v cizině. Jeden průser, v němž se ocitl nevinně, ale spousta lidí věří v opak. Zhroucený pracovní a po čase i rodinný život. Ty noční můry. Tak reálné, hrozně reálné! Pozůstatek doby, kdy alkoholem řešil vše špatné. První liga v chlastu. Propadl se na samé dno společnosti. Býval vážený, uznávaný. Nakonec ho manželka vyhodila ze společného domu se slovy „Seš jenom smradlavé, neužitečné hovno!“

Díky kolegovi, který patřil k jedněm z mála těch věřících v jeho nevinu, získal šanci na pracovní restart. Peněžně i pracovně sešup, ale za poskytnutou šanci je vděčný. Zároveň bojoval se strachem. Metropoli střídají České Budějovice. Psychicky zůstává v loji.

Vzpomínal na dětství v Praze, plném cizích slovíček, návštěv muzeí, památek a kin. První slova vyřčená česky i anglicky. Do deseti let zvládl základy francouzštiny a italštiny – země otcovy předchozí působnosti.

Oliver Evans seděl na rozvrzané posteli jako hromádka neštěstí. Hnědavé zplihlé vlasy měl přilepené k sobě, dlaně skrývaly

podlouhlý obličej a oříškové oči, frajerský knírek dávno shodil. Konečně zvedl svých sto osmdesát tři centimetrů a devadesát kilo živé váhy. Pár měsíců zhýralého života mu nadělilo pivní mozol.

V jediné stařičké skříni sebral ručník a vydal se do společných sprch. Ode dveří slyšel pípnout mobil. Pustil kliku a se strachem udělal pár kroků k nočnímu stolku. Hlasitě si oddechl. Na displeji svítilo jméno nového šéfa. Otevřel zprávu a přečetl krátký, suchý vzkaz:

Vas nastup se odklada na stredu 8:00 kpt Tamanek musel k lekari Adler

*

Zimou ztvrdlé Barbořiny prsní bradavky bodaly Roberta do břicha. Zpěv ptáků nabíral na síle. Po vyplašení neuvěřitelným zaječením přiletěli zpět. Žádné další zvuky. Teplota nízká, zatím pouhých třináct stupňů. Chlad lezl do morku kostí. Navzájem si rukama třeli záda. Mokré oblečení rozvěsili ve větvích *komůrky*.

Čtvrthodinka uplynula od okamžiku, kdy Robert vytáhl Barboru ze studené vody. Stále strnule zírala směrem k nehybnému tělu manžela. Nechápala, nevěřila, cítila šílený strach a bezmoc. Slzy jí stékaly po tváři. Rozmazané líčení nepěkně upravilo milou tvářičku.

Při procházení pod visícím Adamem jí Robert musel pevně sevřít zápěstí a násilím odtáhnout do *komůrky*. Tam Barboru rychle svlékl, poté sebe, až zůstali před sebou poprvé nazí. Po třech letech mileneckého vztahu nastala premiéra vzájemné nahoty. Věřte, že by raději nynější nucený striptýz vyměnili za pobyt doma, mezi čtyřmi bezpečnými stěnami. Kdyby jen u rybníčku nezůstali tak blbě uvěznění. Kdyby nespadli do vody…

Robert nečekaně dostal možnost prohlédnout si nádheru zimou prokřehlého Barbořina těla. Proč si holku nikdy nevzal domů do

postýlky, když drahé polovičky zmizely pryč? Vnuknutou myšlenku v nastalé situaci musel nechat z hlavy odplout, ale i přes děsivou situaci cítil lehké brnění chtíče.

„To je hrozný, co se stalo," prolomil Robert mlčení. Od doby, kdy se spolu začali milovat, nepadlo mezi nimi slovíčko.

„Co budeme dělat?" špitla Barbora. Působila neuvěřitelně drobně a zranitelně. Stále jí hlavou vířily myšlenky. Co se vůbec stalo, proč se to stalo a může za to? Zmatenost.

Manžel Adam se tvrdohlavě snažil prosadit jako malíř, ale škoda mluvit… Pokus o impresionistický autoportrét v podobě *Ježíše ukřižovaného v rajské zahradě* mohl znamenat začátek zářné kariéry, avšak on obraz odmítal prodat či půjčit. Srdeční záležitost, jež přinášela spoustu možností. Řada potenciálních kupců, kolegové radící, aby pokračoval ve svém stylu impresionismu, ale Adam se zhlédl v precisionismu, stylu téměř století zaniklém. Obrazy na pohled pěkné, reálné, bohužel téměř bezcenné… Poslední půlrok nenamaloval v podstatě nic. Vše, co v předmětné době vytvořil, zničil. Vnitřně byl smutný, zatažený do sebe. Kamarádů od kumštu se stranil. Čelil nepříjemným otázkám ve stylu: „Jak se daří?" – „Na čem děláš?" – „Kde a kdy budeš zase vystavovat?" Zůstal v kontaktu jen s jedním jediným, spolužákem a pomalu bratrem z akademie…

*

Pár stovek metrů od Olivera Evanse kapitán Tamánek, budoucí nadřízený, zvolna přicházel k rodinnému vozu. Středně vysoký pětačtyřicátník, zavalitější příznivec folku a dobrých filmů. Ustupující blond vlasy s šedinami u uší, bradavička u rozpláclého nosu a žluté obočí nad upřímnýma modrýma očima. Na prsteníčku pořád nosil snubní prsten – jak jen tlačil s nabranými kily od svatby! Lojzu Tamánka doprovázel starostlivý a zároveň soucitný pohled

manželky, která stála na schodech před jejich rodinným domkem. Vyrážel vstříc odkládané návštěvě lékaře. Rok a půl statečně problém odsouval, ale včera večer kapituloval a Lidušce slíbil, že zítra už konečně půjde.

„Nemám jet s tebou? Dodat ti podporu?“ Manželka nahodila do tváře výraz, jejž opravdu nesnášel. *Opatrovnice mimin* tomu říkal. Samozřejmě jen pro sebe a potichu.

„Ne, neboj, půjdu tam… Ahoj.“

„Držím palce, a kdyby něco, tak zavolej!“ Zaťaté pěsti Liduška vymrštila nad hlavu.

Urychleně sedl za volant, aby neprodlužoval trapné divadlo na ulici. Nastartoval a bez blinkru vyrazil prudce vpřed. Ve zpětném zrcátku spatřil naštvaný manželčin výraz. V duchu ji slyšel: „Jeď pomalu a opatrně!“ Dcery bývají většinou z domu pryč, a tak snahu o výchovu odnáší on. On, který velí jedné ze dvou skupin vyšetřování násilných trestných činů krajské kriminálky v Českých Budějovicích. No jo, vzal si učitelku…

O dva roky starší Liduška se starostlivostí sobě vlastní pozorovala rychlý odjezd manžela. Na sobě měla jednoduché květované šaty na ramínka s délkou pod kolena – jde přece učit… Vzpřímené držení těla, rovnoměrně opálená, s bílými korálky na úzkém, dlouhém krku. Radostné oči, přísné obočí a úsměv herečky. Zachovalá figura díky pravidelnému cvičení. Krátké, rovné vlasy, vysoké čelo bez vrásek. Akční, energická, protipól ke zdánlivě klidnému Lojzovi.

*

Robert před minutkou opustil Barbořino objetí. Musel vystrašeného drobečka dlouho přemlouvat, než se osvobodil z pevného sevření. Sklesle stála na místě a upřeně pozorovala placatý nehezký kámen na zemi.

Pořád byli nazí, ale pokožka obou už trochu oschla. Robert se racionálně rozhodl vykroutit přebytečnou vodu z rozvěšených svršků. Právě ždímal svou košili. Pootočením vpravo objevil zapomenutou letní bundu. Suchá bunda! Že si jí nevšiml dřív! Rychle ji sundal z větve a suchý svršek putoval k Barboře. Bez sebemenšího nápomocného pohybu si ji nechala přehodit přes ramena. Ještě malinko a zmizela by celičká. Tristní pohled. Snad větší teplo, snad plynutí času jí rozvázalo jazyk.

Špitla: „Proč to udělal?“ Nespouštěla oči z placatého kamene.

Robert přestal ždímat košili a překvapeně se na Barboru zadíval. „Snad kdo mu to udělal…? Sám by se tam Adam nezavěsil.“

Nesouvisle ze sebe dostala: „Já si myslím, že to on… on sám… On se o nás dozvěděl a chtěl mě potrestat.“

„Barčo, to nebude sebevražda. Někdo o nás dvou ví a chce to na nás hodit… Necháme trochu oschnout hadry a rychle mizíme,“ hlasitěji zdůraznil a automaticky se rozhlížel kolem, ale z *komůrky* nic neviděl.

„Proč by to někdo dělal…? Já si myslím, že to vymyslel a udělal sám,“ byla nadále přesvědčená o svojí vině.

„To je blbost! Proč by lezl do větví a tam se sám zabil…? Co nejdřív padáme pryč!“

Barbora Roberta probodla očima. „Ho tady nemůžem jen tak nechat… Co když si jenom vzal prášky na spaní, aby vypadal jak mrtvej… nebo dostal infarkt z té zimy?“

„Je mrtvej, bohužel, Barčo, je úplně mrtvej… Dost dlouho jsem se na něj díval a absolutně žádnej pohyb. Ani ťuk… Sebereme hadry a mizíme. Pokud ho nějakej hajzl zabil, tak jenom čeká, až zavoláme policajty a budem se v tom plácat!“

„Nemůžem ho tady jenom tak nechat, proboha! Vždyť je tady taková zima a on není oblečenej… Vždyť bude nemocnej.“

„Prober se! On už nikdy nebude nemocnej, on je úplně mrtvej!“ zavrčel vztekle Robert. „Víc mrtvej už být nemůže.“

Další dohadování usekly blížící se kroky od cesty k vojenskému prostoru. Najednou zavládlo ticho. Robert se strachem odsunul na stranu závoj větví. Ne moc. Zastřeně spatřil muže. Poznal jej. Co on tady pohledává…?

*

Plná čekárna. Lojza Tamánek třel vlhké dlaně o sebe. Přemýšlel, zda nepřijít odpoledne… Na dveřích se vyjímal děsivý nápis *PROKTOLOGICKÁ AMBULANCE*. Upřeně hleděl na ordinační hodiny, na jméno lékaře.

Dveře se prudce otevřely a mladá blonďatá sestřička vesele zahlásila: „Pan Ťamánek?“ Vykouzlila provokativní úsměv a napnutě čekala, kdo půjde dovnitř.

Lojza se prsty lehce přihlásil a vstal. Do ordinace mířil krokem odsouzence. Procházel kolem sestřičky, ale závan nasládlého svěžího parfému nevnímal.

Za stolem seděl mladý lékař s vlasy sčesanými vzad. „Dobrý den, pane Ťamánku. Pojďte dál. Detektiva z vražd jsme tady ještě neměli.“ Byl ten úsměv upřímný, nebo posměšný?

„Tamánku, ne Ťamánku,“ rozzlobeně podotkl kriminalista.

„Pardon, sestřička si patrně špatně zapsala vaše jméno, které jí nadiktovala vaše asistentka,“ hasil pokorně lékař.

Sestřička zavřela dveře, mimikou v obličeji a pokrčením ramen dala najevo omluvu.

„To nic. Mám prostě příjmení, které svádí.“

„Vaše asistentka říkala, že vyšetřujete případ, kde nesmíte ztrácet čas. Takže kalhoty a spodky dolů a nestyďte se říct, co vás přesně trápí.“ Mezi řečí lékař vypisoval data z kartičky pojištěnce do počítače.

„Skoro u všech případů nesmíme ztrácet čas," naoko Lojza Tamánek omlouval svou asistentku, kterou samozřejmě neměl. Manželka mu zase zařídila protekci…

*

Oliver Evans z lavičky upřeně zíral na zvolna tekoucí Vltavu. Mrak nad duší i nad světem narušoval třpyt vodní hladiny. Pohlédl znovu na displej telefonu a četl:

Dnešním ránem jste překonal všechny myslitelné hranice! Diana se zhroutila, povolal jsem k ní lékaře. Ve vašem vlastním zájmu se musíme sejít. Ještě dnes! Klidně za vámi zajedu. Doktor Hošťálka

Zpráva od rozvodového právníka manželky Diany k němu doputovala pět minut po hovoru, jímž rodinu vyděsil. Náhoda? Věřil intuici. Oliver ve svém adresáři vyhledal číslo na souseda z Říčan, dlouholetého kamaráda, zaměstnance druhé největší tuzemské banky. Hned od začátku z Luďka cítil značný odstup – patrně se s manželkou dohodli, koho z přátel hodí v budoucnu přes palubu.

Najel na meritum zájmu: „Dianu zastupuje právník a myslím si, že bude zároveň jejím milencem. Možná, že bydlí dokonce v našem domě. Diana je minulost. Chci rozvod v klidu. Jen mě zajímá, zda doktor Hošťálka bydlí v našem domě a jak dlouho."

Luděk okamžik přemýšlel. „Tak popravdě, ten Hošťálka se mi vůbec nelíbí, ale je to záležitost Diany. S manželkou jsme se domluvili, že jí k tomu nic říkat nebudeme. On je takovej… to správný slovo… slizkej, možná vyčůranej… A to jeho auto vídám před vaším domem už přes rok."

„Přes rok?" konsternovaně vykřikl Oliver. „Jsem myslel, že to déle než rok nebude," maskoval šok z právě obdržené informace.

„Diana mojí říkala, že jste si v manželství dali volno ohledně věrnosti. On ten Hošťálka nebyl jedinej, co stával před vaším domem… Když vaše Veronika odjela k babičce nebo jinam a ty jsi nebyl doma, tak se tam objevilo před doktorem pár dalších…“

Oliverovi klesla ruka s telefonem k bujné trávě pod lavičkou. Další slova Luděk odesílal do zeleně, než nadobro zmlkl…

S náladou se nastěhoval do suterénu. Že byl tak naivní! Typický příklad vztahové zaslepenosti, přehlížení náznaků, strachu z problémů. V práci se živil odhalováním lží a sám se nechal zmanipulovat. Že vůbec Dianě něco o řeči těla prozrazoval. To on ji všechno naučil! Vychoval z ní dokonalou lhářku.

Žádná lítost. Dobře jí tak, mrše! Jen po jednom toužil: všechno rychle ukončit a Dianu už nikdy nevidět. Toho jejího nabíječe právníka si dokonale vychutná…

*

Barbora otevřela ústa, ale Robert ukazováčkem u rtů naznačil, ať zůstane zticha. Stál deset metrů od spolubydlícího z Pomníčku. Vysoký elegán s prošedivělými vlasy rozepnul poklopec u riflí a vykonával tělesnou potřebu směrem ke *komůrce*. Rozhlížel se kolem. Doleva doprava, chvíli upřeně hleděl k Robertovi, který schovaný za přírodním zeleným závěsem připomínal sochu. Vidí mě, nebo ne? honilo se naháči hlavou.

Konečně skončil. Z trávy putoval k nebi obláček. Zip zamířil nahoru, muž se otočil a vracel se zpět k silnici. Po padesáti metrech zastavil a opatrně se rozhlížel. Hledá někoho? Po deseti minutách mrkl na hodinky, pokrčil rameny a odcházel směrem k silnici.

„Kdo to byl?“ zeptala se rozrušená Barbora Hortová.

„Nikdo… nevím,“ zalhal Robert a obrátil se směrem k ní. Tvrdla jako přibitá pořád na stejném místě. Vypadala malinko

klidněji, zimou se již netřásla, půjčená bunda splnila účel.

„Co budeme dělat?“ vrhla vzhůru prosebné uslzené oči.

„Ještě chvilku počkáme, pak se oblečeme a půjdem zadem domů.“

„Nemůžem tady Adama přece nechat! Přece ho nemůžem nechat viset na tom stromě… Přece… přece…“ Slova došla.

Robert se pokusil o racionální uvažování. „Přemýšlej… Pokud by se zabil sám, čemuž teda absolutně nevěřím, tak je mrtvej a už mu nepomůžeš. Pokud ho někdo zabil, tak když to nahlásíme, jak potom budeš vysvětlovat, že jsme ho našli zrovna my? Proč jsme byli právě tady, kam nikdo nechodí…? Budou se ptát, co jsme tady spolu dělali.“ Zrak sklopil k zemi, kde hledal své zašlapané špačky od cigaret. Musí nepříjemný důkaz sesbírat. Nadechl se a pokračoval: „My vám teda řeknem pravdu. Šukali jsme tady spolu a nebylo to poprvý a někdo jiný zabil jejího manžela a narafičil to na nás… Kdo tomu, Barčo, uvěří…? Kdo?“ Snad argumenty vezme v potaz a přistoupí na jeho řešení.

„Ale nemůžem ho tady přece jen tak nechat,“ trvala nesmyslně na svém. „Co budeme dělat?“

V *komůrce* zavládlo úplné ticho. Zmatenost a strach drobečka pohlcovaly. Barbora myšlenkami bloudila mimo nastalou realitu a nevnímala Robertovu snahu o navlékání vlhkých svršků. Teplo pod bundou opět vystřídal chlad. Konečně byla oblečená. Zbývalo odstranit rozmazané stíny a prsty učesat rozcuchané vlasy… Výsledek byl nevalný.

Robert rychle na sebe hodil studící oděv. V kapse kalhot zkusil štěstí, ale cigarety byly rozmočené a zapalovač na vyhození. Nesmí zapomenout na sesbírané špačky od cigaret, které při oblékání odložil na hliněnou zem. Minul Barboru, procházel pod mrtvolou Adama ve větvích a hledal na břehu možné pozůstatky stop. Nikde nic. S přivřenýma očima propátral protější břeh – pusto prázdno. Otočil se a vyrazil zpět za uzlíčkem nervů.

Barbora stála jako hromádka neštěstí. Znovu plakala. Třásla se. „Co budeme dělat? Nemůžem ho tady přece nechat," zašeptala vystrašeně.

„Musíme ho tady nechat. To přesně chce ten hajzl, co to udělal… Abysme zavolali policajty a plácali se v tom… Jak chceš někoho přesvědčit, že v tom nemáme prsty…? Jediná šance je vypadnout domů, zapomenout na to, že jsme tady dneska byli. Nikdy jsme tady nebyli! Nikdy! Jasný?" Vložil důraz na poslední slova a po celou dobu neuhnul přímým pohledem z protějších temných očí. Rukama pevně sevřel její úzká ramena a dodal: „Barči, nikdy jsme tady nebyli, nic jsme spolu nikdy neměli. Známe se jen ze společných návštěv."

„To je ti podobný. Myslíš jenom na sebe… Tam ale visí můj manžel a už nikdy nebude nic jako dřív. Tebe to nebolí. Ty myslíš sobecky jenom na sebe a hlavně aby se nepřišlo na to, žes mě tady šukával, a teď je tady mrtvej můj Adam… Ty máš jenom jedinou myšlenku: rychle pryč a nikdy jsem tady nebyl, abys náhodou neměl problém…" Schovala hlavu do dlaní a začala hlasitě vzlykat.

„Musím sobecky myslet i za tebe. Až budeš schopná jednat bez rozrušení, tak mi dáš za pravdu… Teď se seberem a jdeme zadem domů! Jasný?" Spolu s rozkazem uslyšel poblíž silné zapraskání větví. Oba ztuhli…

*

„To jsi tedy profesionál, debile!" ulevil si Oliver Evans. Stále seděl na lavičce u Vltavy a nevšiml si důchodce, který venčil hnědého kokršpaněla.

Holohlavý muž se zastavil a vrhl po směru hlasu nechápavý pohled. „To bylo na mě?"

„Ne, vůbec ne. Jen jsem se právě dozvěděl, že jsem byl v manželství půl života za debila."

„To nejsi sám, hochu.“ Bez mrknutí oka důchodce trhl vodítkem a líně odkráčel.

Oliver získával bojovnější náladu. Upřeně pohlížel na třpyt vlnek Vltavy, mobilem lehce poklepával o dlaň levé ruky… Pokývl hlavou. Bleskurychle napsal zprávu doktoru Hošťálkovi, rozvodovému právníkovi manželky Diany a nasazovači parohů.

Dnes v 18 h v Ceskych Budejovicich restaurace U Motyla

Do minutky pípla odpověď: *Budu tam Buďte střízlivý*

„Tak tu poznámku o střízlivosti ti určitě osladím!“ slíbil Oliver sám sobě. Do myšlenek se mu vetřela vzpomínka na mrtvé oči dvou kolegů ze skupiny lovců lebek. Horká Kostarika, hotelová restaurace. Vpád maskovaného muže a následná střelba… Pevně sevřel víčka a na chvíli se ponořil do nejhoršího období života.

Dost! Hluboce se nadechl, záda opřel o dvě laťky lavičky a na mžik času zrakem vyhledal slunce. Musí požádat bývalého kolegu z vnitřní rozvědky o pomoc. Vyměnil simky v telefonu a zkusil štěstí.

„Jsem rád, že ses konečně ohlásil. Sám bych ti zavolal,“ zazněl programově upravený mužský hlas.

„Ahoj, už jsem v pohodě. Díky za vše. Potřeboval bych projet jedno jméno a zjistit jeho slabiny.“

„Není problém… Něco se začíná rýsovat v tvém případu. To ti musím říct. Nebudeš věřit.“

„Povídej, co se děje?“ vyhrkl Oliver s probuzenou zvědavostí.

„Při sledovačce u jednoho rozkrývání se zabavila simka a fleška se zajímavou nahrávkou.“

„Co tam bylo?“

„Stojí to za to. Ze simky bylo volaný několikrát do Kostariky.“ Druhý hlas Olivera držel v napětí. „… a na flešce byla tajně nahrávaná Petra Bezděčná…“ Protějšek čekal na reakci.

„To si děláš srandu? Proč by někdo nahrával manželku našeho kolegy?“

„Někomu vadilo čmuchání lovců lebek v Kostarice a ten někdo potřeboval vědět, kde přesně jste."

„To myslíš vážně?" zmohl se Oliver pouze na nevěřícnou reakci.

„Myslím. Pamatuješ na poslední skajpování Jirky Bezděčnýho s manželkou, jak jsi jako šéf mise nebyl rád, že prozradil název hotelu, kde jste ubytovaní?"

„Ano, matně."

„Ten, který všechno nahrával a teď zahřívá vazební kavalec, v té chvíli seděl vedle Petry a název toho hotelu do hodiny oznamoval do Kostariky."

Oliver konsternovaně seděl, nepřítomný pohled směroval na zvolna proudící Vltavu. To není možný!

Zastřený hlas zmlkl, ale když se odezvy nedočkal, pokračoval: „Předával to parchantovi, kterého jste měli dotáhnout domů. A ta spojka u nás měla napojení na… A to neuhádneš!"

„Tuším… Vysoký volební preference, opoziční politik, možný nástupce našeho nejvyššího," hlesl Oliver a nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Trefa! Tebe bude na nějaký Budějky škoda."

„Opravdu síla, chlape. Kvůli tomu parchantovi, který se uklidil do Kostariky, jsme celou tu misi podnikali." Ztišil se, aby kolemjdoucí nevystrašil, a smutně připomněl: „Nakonec jsme se vraceli zpět se dvěma kolegy v zinkových rakvích."

„Jak k tomu bude něco dalšího, dám vědět. Ale tvůj návrat se blíží." Zastřený hlas se na chvilku odmlčel. Poté tajemně dodal: „V pevnosti je kolem toho velký poprask. Vrchnost má bobky z novinářů. To si nedovedeš představit."

„Naše vrchnost má největší strach z vrchnosti nad sebou. Doufám, že bude následovat politická poprava a ten lump skončí v kriminále… Kluky to už nevrátí, ale trocha spravedlnosti může pomoct." Oliver mohutně vzdychl, vzpomínka zabolela. Vzhůru

k počátečnímu důvodu hovoru. „To jméno, které potřebuji důkladně projet, je Rudolf Hošťálka, právník mojí ženy a současný obyvatel mojí postele a domu."

„Mám zapsáno. Těch se stejným jménem moc nebude. Po obědě budeš mít detaily… Ta si teda pospíšila," udiveně dodal zastřený hlas. „Zase někdy příště a měj se fajn!"

„Díky za všechno. Ahoj kamaráde!" Oliver vyměnil simky, zastrčil telefon do kapsy, zvedl se a kráčel pomalu směrem k ruchu města. Návrat k horké Kostarice svíral jeho žaludek…

*

Robert Simon úlevou vydechl. „To byl divočák. Kousek odtud je kaliště a tam chodí." Hladil Barboru po téměř vysušených vlasech, aby ji uklidnil.

„Víš to jistě…? Já mám strach."

„Neboj, vypadnem odtud a bude líp… Půjdem radši přes les. Ty vyjdeš první a já půjdu kousek za tebou."

„Já nechci jít sama. Strašně se bojím… Já tě potřebuju."

„Nesmí nás spolu nikdo vidět. Nemůžeme si zavolat… Když tohle dodržíme, tak nás ten hajzl, co to Adamovi udělal, neohrozí."

„Tebe neohrozí! O mně si snad nikdo nemůže myslet, že bych něčeho takovýho byla schopná." Strach vyměnila za bojovnost.

„Nás neohrozí, nás, nás!" opakoval důrazně Robert.

Barbora se malinko uklidnila a začala myslet pragmaticky. „Adam si měl půjčit od otce peníze. Nemám doma ani korunu… Nemáš něco u sebe nebo nechtěl bys od nás zase něco koupit?"

Robert zalovil opatrně v pravé zadní kapse notně vlhkých riflí. „Musíš si je doma usušit…" Podal jí dvě bankovky.

„Díky moc," zašeptala vděčně Barbora. „Já teda půjdu napřed, ale běž hned za mnou, jo…? Prosím." Vymanila se z objetí,

lehce milence pohladila po bocích a nahodila prosebné oči.

„Jo… Drž se, Barči, buď silná!“

Bojácně se nadechla a vykročila směrem k rybníčku. Prošla pod Adamem ve větvích, zabočila vlevo a mířila podél břehu směrem k domovu. Vysoká tráva drobečka pohlcovala. Na konci rybníčku navázala na lesní pěšinku. Po celou dobu se neotočila, zadržovala nervozitou dech, ale pokračovala hrdě dál. Silueta drobné ženy zmizela v lese. Robert vyrazil.

Konečně uviděla svůj dům! Barbora otevřela branku, která už roky nešla zamknout, a scházela zahradou dolů. Sehnula se k záhonku s jahodami. Pár si jich natrhala do hrsti a vydala se do bezpečí.

„Letos jsou jahody krásně sladký, že?“ ozvalo se znenadání zakřičení ze sousední zahrady. Barbora sebou leknutím prudce trhla, až jí pár jahůdek vypadlo z dlaně. Ohlédla se. Vzadu u plotu stál soused Jabloňka. Typický slamáček na hlavě, vždy hladce oholen, lesklé hnědé oči, ostře řezané rysy tváře, ubývající vlasy předpisově zastřižené na pár milimetrů. Zachovalý starý pán. Od loňské smrti manželky byl rád za každé prohozené slovo.

Robert zaslechl hlas Barbořina souseda v poslední chvíli. Ještě dva kroky a ocitl by se v jeho zorném poli. Potřeboval jít o tři zahrady dál.

Pomníček, na orientaci jednoduchá víska. Jediná ulice, na konci které se obtáčela smyčka pro autobus. Po pravé straně stálo jedenáct domů; hned ve druhém bydlela Barbora, v pátém pak Robert. Po levé straně třináct domů a místní potůček. Kanalizace i vodovod chyběly, plynofikace neproběhla, kostel nikdo pro těch pár věřících nepostavil, hospoda a pořádný obchod zůstávaly snem. Ale co by pouhých šestašedesát místních obyvatel chtělo po této bohem zapomenuté díře? Dokonce i o místa posledního odpočinku se dělili s vedlejší vesnicí.

*

„Zdravím, doktore, neměl jste být na dovolené?“ vyzvídal kapitán Zikmund Kajser. Nevšímavě prošel kolem uniformovaného strážníka do bytu, kde soudní lékař ohledával mrtvolu muže.

„Jo, odpoledne jedu se ženou vlakem do Luhačovic,“ zavrčel nespokojeně doktor Ferulka. Poznávací znamení: obrovský rudý nos, brýle jako lupy, zanedbaná tvář, skelné oči a nad nimi obočí à la Leonid Brežněv.

„A kde je ta vaše mladá kolegyně?“ nadhodil Kajser.

„Rizikové těhotenství. Leží ve špitále a před porodem se na soudní už nevrátí. Takže dejte do novin inzerát, že se vyhláškou po dobu deseti dnů zakazuje vraždit, sebevraždit a podezřele umírat, protože nebožtíky nebude mít kdo prohlížet a kuchat…“ Mezi řečí skládal nástroje pro ohledání zpět do zastaralé brašny. Vyšel před byt, kde ze sebe začal strhávat ochranný oblek.

Kajser doktora následoval a jasně ucítil odér tvrdého alkoholu. „Trochu úředně: Co mi řeknete k nebožtíkovi?“ nasměroval k němu klasický dotaz. Rozhlédl se kolem sebe a všiml si pár čumilů. „Strážníku, tady má být kolem dveří uzavřený prostor! Žádný civil nesmí nahlížet do bytu, kde je místo činu! Okamžitě vyveďte ty lidi!“ zařval tak silně, až ozvěna jeho hlasu dunivě rezonovala schodištěm třípatrového domu.

Strážník nemusel zasáhnout, sousedé odcházeli dobrovolně.

Soudňař odříkal: „Muž po čtyřicítce, oběšený, předběžná příčina smrti udušení, čas smrti…,“ důležitě pohlédl skrze silné brýle na hodinky, „… v neděli, snad mezi devátou a půlnocí.“

„Cizí zavinění?“

„Po zběžném ohledání nepředpokládám, ale jistota až po pitvě, kterou já už nestihnu.“

„Doktore, pojďte sem,“ pronesl Kajser pomalu šeptem. Chytil ho za loket a odváděl trochu stranou. Opatrně se rozhlédl, a když

naznal, že jsou skutečně sami, tiše spustil: „Já vím, že jste profík, a když vy prohlásíte, že to je sebevražda, tak je to jistý. Starej na nás před odchodem do důchodu tlačí, aby bylo všechno hned hotový… Nešla by udělat zpráva bez pitvy?“

„Vyloučeno. Musí se udělat toxikologie. Bez pitvy nemůžeme předat tělo příbuzným.“

„Nebude to zadarmo… karton kvalitní whisky,“ zkoušel Kajser jinou strategii. „Starej ze mě sedře kůži, když mu řeknu, že zprávu dostane možná až za čtrnáct dnů.“ Šíleně toužil po židli majora Adlera. Věděl, že doktor je alkoholik a správně si dávno měl užívat důchodu.

„Dva kartony… Musí mlčet taky havrani. Rozřežu mu hlavu, aby si při identifikaci a pohřbu nikdo nevšiml, že neproběhla pitva. Ale je to poprvé a naposled, co něco takového dělám. Toxikologii použiji ze starší zprávy… Nikomu ani slovo. Protokol budete mít do oběda v poště.“ Nečekal na odpověď a unaveně odcházel zařídit převoz těla na soudní.

Kajser prožíval vnitřní radost. Stál nad sebevrahem. Pozoroval delší blond vlasy sčesané na prdelku, kolem krku měl pořád utažené pevné lano, přesně podle předpisů. Oči zatlačené, jemně zarostlá tvář, oblečen byl pouze v modrém tričku a v hnědých slipech. Patrně se chystal ke spánku. Všude bylo pečlivě uklizeno. Jediná věc, typická pro sebevraha, chyběla – dopis na rozloučenou. Avšak moderní doba s sebou nese i novátorské oznámení vlastní smrti – Facebook, blog… nebo taky nic.

Technici pokračovali trpělivě v ohledávání bytu a očekávali rozkazy. Jasná sebevražda pro ně, ale dokud šéf neřekne stop, musí makat. Nic, co by ukazovalo na cizí zavinění nebo přítomnost další osoby, nenašli. Zatím… Půdní byt s nezvykle vysokým stropem, trám dělící obývací pokoj na poloviny a z něj výstražně visel zbytek oběšencova lana. Stejné lano leželo rozmotané v komoře.

Kajser vyzpovídal strážníka před bytem sebevraha a zjistil: jméno Jindřich Lavren, malíř, bydlel střídavě v Budějovicích a v Praze, kde učil na akademii. Svobodný, bezdětný, věk čtyřicet let. Tělo nalezla paní zdola, která u něj v pondělí pravidelně uklízela.

*

„Jo, jo, už mám na jahůdky chuť!“ odpověděla Barbora Hortová zvýšeným hlasem a spěchala domů. Odsunula květináč, zvedla ukrytý klíč a hurá do bezpečí. Doprovázel ji úsměv souseda.

Konečně doma. Zamkla na dva západy a opřela se o dubové dveře. Zavřela oči. První slza na sebe nenechala dlouho čekat. Uzlíček nervů se postupně sesul na studenou dlážděnou podlahu. Chlad ji po chvíli donutil vstát a odešla do koupelny. V zámku cvaklo. Rychle ze sebe shodila zapáchající, vlhké oblečení, napustila horkou vanu a celá se ponořila do příjemna. Vlezlý smrad vody z rybníčku snad bude cítit do konce života.

Zavírá oči. Myšlenkami letí do minulosti. Školní třída, osmý ročník, sedí samotná v první lavici. Přestávka. Ruce opírá o poškrábanou desku stolu. Najednou cítí cizí dlaně na hrudi. „Má tam lentilky, smraďoška!“ křičí spolužák Marek. Třída vybuchuje v jednotný smích. Do minutky schytává zásah mokrou houbou do obličeje. Znovu smích. Dostává facku. „To máš za tu pětku, co jsem dostal, trpajzlice!“ Další zásah páchnoucí houbou… Ať už zazvoní! přeje si přes slzy.

Návrat do současnosti. Adam je mrtvý. Mrtvý. Mrtvý! Rukama si pevně svírá hlavu. Pláč postupně slábl, nebo snad vysychal zdroj slz. Horká voda nahé drobné tělo zbavovala chladu. Necitlivost ustupovala, červeň barvila líce.

Sedm stovek od Roberta, jinak byla bez koruny. Pouze dluhy tížily současnost u Hortů. Cítila žízeň, ale vodu z lesa, pro niž

pravidelně chodí, dopila ráno. Včera měla smůlu. U oblíbené studánky byla fronta a nechtěla čekat. Že by šla sama do lesa pro čerstvou? Nepředstavitelné! Ze studny tekla jen užitková voda. Asi průsak z hnojiště od sousedů vlevo.

Co když ten, kdo zabil Adama, chce zabít i ji? Kdo to byl? Sama už zavrhla možnost sebevraždy. Kdo a proč? Dlaněmi dělala vlnky na hladině, pohupovala nohou a přemýšlela… Starosta Pomníčku Jirný, kvůli jejich domu, odkud se musel stěhovat jeho syn? Mladý Luboš Jirný, který skončil pro dluhy v kriminále? Oldřich Habar, jenž Adama poprosil, aby se podíval na kresby jeho nadaného vnuka Mirka? Po pár dnech manželovi drsně vyhrožoval. Adam to tehdy zlehčoval… Někdo jiný? Proč? Kdo ví o jejím mileneckém poměru s Robertem?

*

O tři zahrady dál stál Robert Simon u lesa za svou brankou. Vysoké dřevěné ploty od sousedů zaručovaly luxusní soukromí. Doufal, že nikdo ze sousedů nezůstal v pondělí ráno nečekaně doma. Vůbec nedomyslel, co řekne manželce, až spatří jeho pomačkané a vlhké svršky, až ucítí pach rybníčku nasáklého smrtí. Prošel brankou a scházel vydlážděným chodníčkem dolů. Kéž by Anna ještě spala, nebo lépe, kéž by jela za klientem nebo na úřad.

Využil důmyslnější skrýš než před chvílí Barbora. Klíč ukrývala vydlabaná prohlubeň střešního trámku. Odemkl, otevřel a opatrně vstoupil. Uvítalo ho ticho.

Postupně prohlédl celý dům, ale po Anně žádná stopa. Zmizela! V kanceláři zůstal celkem chaos, pro manželku tak netypický. „Účetní znamená řád a pořádek," často říkávala před známými. Auto parkovalo v průjezdu, což znamenalo, že nesváží doklady k zaúčtování. V ložnici jej čekalo překvapení v podobě neustlané postele, dveří dokořán a županu visícího na věšáku. Robert ztuhl

kousek za prahem a nechápavě hleděl. Vždyť ona vždy vstala, ustlala postel, hupsla do županu a při odchodu za sebou zavřela dveře. Vždy. Nikdy nezapomněla! I když jí večer zavolal na Skype se synem, spěchala dolů, ale rituál dokončila. Věděla sice, že postel zůstane neustlaná jen pár minut, přesto zvyk neporušila.

Co to má znamenat? Její zhoršující se deprese? Poslední dobou ztratila smysl pro manželské povinnosti. Záhadná nemluvnost a jedině syn Annu dokázal trochu nabít…

*

„Našli jste něco?“ padl odměřený dotaz kapitána Zikmunda Kajsera směrem k pilným včeličkám – technikům, zakukleným v ochranných oblecích. Postupně všichni zavrtěli hlavou. Tělo již zmizelo na soudní. Když si pohne, šéfovi odevzdá hotovou zprávu ještě před jeho odchodem z práce.

„Tak to tady necháme být a počkáme, jak dopadne pitva…“ Kajser začal zvonit klíči, aby vyhnal včeličky z podkrovního bytu ke schodišti. Technici mu v duchu nadávali, protože za tu krátkou zkušenost s ním už pochopili, s kým mají tu čest. Naopak kapitán Tamánek je dokázal pochválit, povzbudit a někdy i slušně popohnat. Nikdy ale policejní techniky nepřehlížel a neurážel jako *Císař, Zrzoň, Liška ryšavá* a další nelichotivé přezdívky, které si kapitán Kajser vysloužil během služby u jihočeské kriminálky.

„Vy můžete plnit další povinnosti! Na co tady ještě čekáte? Dejte si odchod a buďte užitečný někde jinde! Tady se zašívat nebudete!“ dostal sodu strážník, jenž kriminalistovi s opovržením zasalutoval a rychle mizel spolu s jedním technikem po schodech dolů.“

Pokus se třetím klíčem ze svazku. Dveře konečně povolily. Před Kajserem se odkryl pravý malířský ateliér s pronikavou vůní barev, pláten a porůznu pohozených ušpiněných hadříků. Jindřich

Lavren na první pohled miloval život a oboupohlavní nahotu. Motivy přírody s odhalenými lidskými těly se střídaly s výjevy uvnitř ateliéru, kde se různě proplétali muži s ženami. Kajser si v duchu vykouzlil reálné představy.

Ochranný oblek stále nesundal. Pomalu procházel prostorným ateliérem. Spousta obrazů. Některé na zemi v řadách za sebou, další na stojanech. Půdní zátiší dále zaplňoval jeden stůl, dvě židle, stará prvorepubliková masivní skříň a pohodlná zelenkavá pohovka. Dvě menší podkrovní okna překvapivě naháněla dovnitř spoustu potřebného světla. Neobjevil rádio, televizi ani jinou elektroniku. Představa tvorby v naprostém tichu mu připadala zvláštní, ale nezpozoroval žádný obraz, kde by chyběla lidská postava. Všudypřítomný inteligentní tvor. Asi tvůrce rád mluvil s lidmi a nepotřeboval v ateliéru moderní vymoženosti.

Na stole ležela nepředstavitelná změť hadříků zamazaných od barev, lejster, hrnků od kávy, plastových láhví balené ledovcové vody a obří svícen schovaný pod spoustou vosku – zřejmě potřebná noční rekvizita k provozování umění. Povalující se výpis z banky z loňského léta. Do ateliéru paní uklízečka určitě nechodila. Na vrcholu všeho toho nepořádku trůnila útlá knížečka: *Já chci přece* žít! *Naďa je HIV pozitivní*. To by mě určitě bavilo, pomyslel si ironicky Kajser.

Jeho pohled se zastavil na ručičkách hodin nad dveřmi – za minutu devět. Musí pryč. Zajede do své oblíbené restaurace, nachystá podklady pro zprávu a do jedné odpoledne se vrátí do kanceláře. Teď bude jakože přítomen pitvě a podřízeným rozkáže, aby ho nerušili.

Odchodná. Sundal pokrývku hlavy. Před dveřmi se zastavil a pozoroval béžovou pekařskou přepravku, v níž se válely tuby s malířskými barvami. Vedle pohovky ležela prázdná krabice od bot, do které během chvíle naskládal neotevřené tuby s nápisem LOUVRE. Po naplnění nasadil víko. Pěkně těžké, takové barvičky.

„Ty už je potřebovat nebudeš," konstatoval suše Kajser, než ateliér opustil.

*

Slunce od východu urazilo pěkný kus cesty a neúnavně pokračovalo v započatém putování směle dál. Lidé se líně vraceli z práce na ubytovnu. Oliver Evans seděl za rozvrzaným stolkem, upřeně hleděl do laptopu na obsah zprávy odeslané bývalým kolegou na utajenou e-mailovou adresu. Nevěřil svým očím. Prvotřídní gauner. Možná už doktor Hošťálka cestoval z Prahy do Budějovic, a kdyby věděl, co všechno zjistil jeho protivník…

Oliver dopoledne zavítal do knihkupectví, kde zakoupil podrobnou mapu jižních Čech. Pak usedl znovu na lavičku na nábřeží Vltavy a studoval města, vesnice a možnosti dopravy autem. V poledne zhltl smažák v levné jídelně. Poté ještě jednou zavolal Luďkovi, bývalému sousedovi z Říčan.

Kdysi ho poslechl a přešel s rodinným účtem pod jeho křídla. Proč mu najednou banka zrušila disponibilitu k účtu psanému na jeho jméno? Chtěl vědět pravdu. Soused nebyl rád za další vyrušení, ale když se Oliver zmínil, že snad došlo k porušení zákona, nakonec slíbil, že mu zašle všechny výpisy za loňský rok. Hošťálka s manželkou Dianou mysleli opravdu na vše a neváhali pro svoje špinavosti zneužít i souseda.

Do hodiny čekaly slíbené výpisy v e-mailu na otevření. Pro jistotu změnil heslo, aby manželce znemožnil jednou provždy přístup do své pošty.

Studoval výpisy, na kalkulačce v laptopu vše propočítával. Došel ke zjištění, že ti dva ho obírali celý minulý rok! Nikdy se nestaral o rodinné finance. Výplatu dostával na účet, jenž sice byl veden na jeho jméno, ale o který se vůbec nezajímal. Proč manželce přestali posílat výplatu na účet? Kde jsou peníze za pronájem

pozemků? Počáteční zůstatek na začátku roku 2016 byl přes milion, zůstatek na konci roku dvacet tisíc. Roční přírůstek osm set padesát tisíc. Jen a pouze Oliverovy příjmy ze zaměstnání, diety a vrácená půjčka od kolegy. Peníze mizely většinou prostřednictvím výběrů z bankomatu. Spousta maximálních výběrů ve výši padesáti tisíc. Na výpisech chyběly platby na stavební spoření, penzijní připojištění nebo životní pojistku. Nic, ani koruna. Pár set tisíc zaslaných za právní služby. Hrozný, šílený! Stejný rukopis odklonu peněz, na který se před chvílí díval v materiálech od kolegy, Hošťálka použil i u jiných žen před Dianou. Oliver mohl slíbit jedno jediné – poslední akce vykutáleného právníka, opravdu poslední…

Vzal do ruky telefon, vyměnil simky a vytočil číslo právníkovy manželky. Poslouchal hebký, sametový hlásek. Smyšleným požadavkem ohledně Hošťálkova životního pojištění se dozvěděl vše potřebné, šokující, neuvěřitelné. Od pátku do neděle vyráží na rodinný výlet do luxusních maďarských lázní, příští víkend letí do romantických Benátek.

To se to rajzuje, když přepych platí někdo druhý. Vrátíš, Hošťálko, všechno do poslední koruny! Oliver praštil pěstí do stolku… Zajde dolů na recepci, kde dnes sedí celkem příjemná ženská, a požádá ji o vytisknutí bankovních výpisů. Snad jeho přání vyhoví a on nebude muset hledat ve městě internetovou kavárnu. Čtvrtá hodina pryč, čas na přípravu se krátí…

*

Pondělní pozdní odpoledne. Ředitelství krajské kriminální policie v Českých Budějovicích pomalu utichalo. Shon slábl. Zikmund Kajser nemusel na chodbách *baráku*, jak zaměstnanci přezdívali šedivé třípodlažní budově z éry Klementa Gottwalda, uhýbat spěchajícím kolegům. V ruce vítězně svíral hotový spis k sebevraždě

Jindřicha Lavrena, malíře středního věku, nalezeného ve svém bytě, smrt oběšením.

Vešel na prázdné toalety. Pomocí matného zrcadla nad umyvadlem si zkontroloval účes. Nad svým zevnějškem spokojeně pokýval hlavou. Nazrzlé vlasy sčesané dozadu a pomádou uhlazené. Tmavé, neupřímné oči, nevkusná bradka pod rtem. Snaha o vzpřímené držení těla působila komicky.

Opět svíral v levé ruce složku opatřenou datem 12. 6. 2017. Lehce zaklepal na dveře majora Adlera.

„Dále!"

Zikmund Kajser vstoupil do prostorné kanceláře svého přímého nadřízeného.

„Už se chystám domů, kapitáne. Co nesete?" Major Adler zvedl namáhavě své mohutné, téměř dvoumetrové tělo z robustního koženého křesla a díval se na modrou složku, kterou mu podřízený sebevědomě podával. Přezdívku Medvěd si málokdo tak trefně zasloužil. Pěstěný plnovous s minimem šedin vzbuzoval respekt. Bohaté, husté hnědé vlasy statečně odolávaly stresu. Kdo by hádal zvolna blížící se šedesátku?

„Hotový spis k sebevraždě nahlášené dnes ráno, pane majore."

„Ukažte…"

„Cizí zavinění nebylo prokázáno, stihla se pitva i toxikologie. Na místě jsem byl osobně."

Následovala desetiminutovka naprostého ticha, kdy obří major opět usedl a pozorně pročítal pár listů ve složce.

Šéf *násilníků* dal najevo rozladěnost nad neúplností spisu. „Kdo tělo identifikoval? Kde je výpověď uklízečky, která našla tělo? Chybí přesný čas nálezu těla. Vyfotil někdo sebevraha, když ještě visel?"

Nejistý Kajser zlehčoval: „Je to přece jen pouhá sebevražda, absolutně bez cizího zavinění. Příbuzné, podle sousedů, Jindřich Lavren nemá, výpověď uklízečky s časem nálezu těla doplním, na fotky se zeptám."

Major Adler začal s kázáním a vyjadřoval nespokojenost nad odevzdaným spisem. Zvýšeným hlasem buzeroval protekčního spratka, jehož na oddělení přiřadili bez jeho souhlasu. Synovec náměstka policejního prezidenta…

Konečně Kajser vypadl z kanceláře. V obličeji byl rudý, na zádech cítil tvořící se pot. Zabouchl dveře, nasupeně vydechl, rozhlédl se a nadřízenému adresoval vztyčený prostředníček.

*

Lojza Tamánek nedbal na výstražný pohled manželky a hovor přijal. „Zdravím náčelníka!“

„Jak ti je? Dojdeš doufám ve středu do práce?“ zajímalo majora Adlera.

„No, sednout si zatím nemůžu. Měl jsem na výběr ambulantně hned i s bolestí, nebo klidnou operaci.“

„Taky jsem si užil u prdeláče s hemeroidy. Holt věčný papírování a stres nás nahání k proktologovi,“ zaburácel hlubokým hlasem a upřímně se zasmál vlastnímu vtipu.

„To jo, manželka chce, abych zůstal doma dýl, ale ve středu ráno budu na poradě stát v pozoru… To si ještě asi nesednu.“

Major Adler nastínil podřízenému budoucnost na oddělení. Padla šokující slova, že zůstane ve svém křesle další půlrok, poněvadž krajský náčelník touží přes jeho flek vystřelit protekčního spratka Kajsera, v horizontu pár let, do Prahy. Rozdal rady a doporučení, aby se toho parchanta zbavili sami a co nejdřív.

„Ahoj a dík za zprávy!“ ukončil Lojza překvapivý hovor a mobil odložil na stolek. Pohlédl na manželku Lidušku, stojící ve dveřích, a odtušil hodinový důkladný rozbor nastalé situace.

„Lojzi, vůbec mi neříkej, že tě opět nepovýší.“ Výstražně nadzdvižené obočí oznamovalo nespokojenost.

*

Vesnice Pomníček. Dnešnímu dni vládlo převážně pěkné počasí s příjemným teplem. Z komínů nestoupal dým, nikdo nesekal trávu a letadlo z Berlína do Istanbulu za sebou na nebi nechávalo širokou kondenzační stopu. Robert Simon ustavičně procházel pustým domem a vytrvale přemýšlel. Kam se poděla jeho manželka? Kdo ví o jeho mileneckém vztahu s Barborou Hortovou? Co pohledával jeho známý ráno u rybníčku? Může věřit Barboře, že nepráskne jejich poměr?

Kde je proboha ta Anna? Nebyli zvyklí si volávat a jeden druhého hlídat. Většinou, když se náhle ztratila, pobývala u své psycholožky ve vedlejší vesnici, ale dnes… Stál u okna v obýváku s nejlepším výhledem na vesničku. Po Aničce ani vidu, ani slechu. Nevrací se a Roberta se začínal zmocňovat nepříjemný pocit. Zvlášť po prožitém šoku z rána. Cítil strach, ukrutný strach, strach z budoucnosti. Nebude čelit vydírání?

Vytočil číslo manželky. Čekal. Ozvala se hláška o nemožnosti spojení. Trčí snad někde v lese bez signálu, nevypnula mobil u psycholožky? Hledal v adresáři ženu, která dbala o duši Anny. Konečně!

„Antonová."

„Simon, dobrý den. Prosím vás, není u vás moje manželka?"

„Ano, vaše žena je u mě. Má silnou depresi… Možná dnes nedorazí domů. Potřebuje klid."

Robert úlevně vydechl. „Díky moc, paní doktorko. Měl jsem strach. Má vypnutý mobil a já za chvíli vyrážím na noční."

„Nebojte se, pane Simone. Dala jsem jí něco na uklidnění a leží vedle v pokoji."

„Tak ji pozdravujte, až jí bude líp. Na shledanou."

Přes záclonu pohlédl k protějšímu domu. Na lavičce seděl Olda Habar, ruce založené na prsou. Oči měl přivřené. Přemýšlí?

*

Všude zamkla. Prohledala veškerá zákoutí domu, a přesto Barboru Hortovou strach neopouštěl. Od rána byla na nohou. Po zklidňující koupeli vysušila fénem mokré bankovky a zašla na nákup k Helence. Důchodkyni přišlo divné, že Barbora najednou bere minerálky, ale nezajímal ji důvod. Pořád si ji však divně prohlížela.

Po návratu do prázdného domu stála dlouho v chodbě před zrcadlem. Nenamalovaná, odbyté vlasy a ranní šok jí přidal deset let navíc. Poté hltavě pila, ale nedokázala do sebe dostat sousto jídla. Od té doby, co odešla na schůzku s Robertem, nezhltla ani drobek, pouze tři jahůdky.

Procházela bezmyšlenkovitě z pokoje do pokoje, bezdůvodně brala do rukou různé předměty a pokládala je na jiné místo. Prohlížela, ukrytá za záclonou, zahradu a hromady dřeva, za nimiž se v noci může kdokoliv schovat. Barboru Hortovou, drobnou, zranitelnou ženu, trápilo množství vtíravých otázek. Kdo to Adamovi udělal? Nezabil ho nakonec Robert? Nemohla to být přece jen sebevražda? Nepřijde Adam za chvíli domů, uspokojen pomstou? Mohlo by to souviset s jejich domem? Není za vším incident z loňského léta? Kdyby k rybníčku přestala chodit, ve středu po ránu by zasedla s Adamem ke stolu a povídala si s ním…

Slzy. Nezadržitelné. Zase… Co bude proboha dělat v noci? Zamkne se v koupelně? Zítra odpoledne zavolá tchánovi, jediná jistota, ale nějak musí přežít do zítřejšího odpoledne – zhruba den. Nepředstavitelné!

*

Restaurace U Motýla. Osvěžovna umístěná v parčíku, obklopená ubytovnou a čtyřpodlažními obytnými domy. Křiklavě zelenou

fasádu narušovala nevkusná různobarevná kola, patrně odkaz na vybarvená motýlí křídla. Uvnitř sedělo hostů jen poskrovnu. Oliver Evans hledal místo s největší mírou soukromí. V úhlopříčce, nalevo od barového pultu, spatřil vyvýšený box opatřený diskrétní přepážkou. To je ono! Zbývá půl hodiny, než přijede Hošťálka, parazit s právnickým titulem. Ještě jednou projde všechny listiny a čísla. Spoustu faktů a jmen si musí vtlačit do paměti, aby protivník nepojal podezření, že vše ušil horkou jehlou.

Na recepci ubytovny vyšla Oliverovi mladá žena vstříc a výpisy nahrané na flešce mu vytiskla. Dokonce odmítla i nabízené peníze. Nechtěně totiž spatřila počáteční a konečné zůstatky. U lednové cifry si patrně řekla: „Co ten chlap dělá tady na ubytovně?“ U té poslední, prosincové, však už podle zbylé částky věděla, že sem patří stejně jako zkrachovalí manželé, bývalí kriminálníci, gambleři a další podivné existence, již žijí spolu s pracujícími cizinci na největší a nejlevnější ubytovně v Českých Budějovicích. Jen ten dávno politicky překonaný název – Aurora.

Mladý vysoký číšník odložil na stůl matonku a odběhl zpět do lokálu. Oliver rychle přelétl všech osm hostů. Z levé strany zaslechl snad bulharštinu. Žádná nóbl společnost, jen touha agenturních pracovníků po chladném točeném pivu. Alkohol – nepřítel, kterého snad nechal napospas minulosti. Sklonil hlavu, procházel znovu výpisy, osvobozující rozsudky, jména, data… Co chvíli vrhl zrak do lokálu a zkoušel kvalitu své paměti.

Do restaurace se nahrnula větší skupina cizinců. Spousta smíchu, automaticky spojili uprostřed placu dva stoly a ticho zmizelo. Deset mužů a dva sirotci ženského pohlaví středního věku. S jednou z nich se střetl očima a ta mu s úsměvem zamávala. Opětoval pozdrav a sklopil zrak. Řeč Oliver poznal: ukrajinština.

Znenadání zaregistroval nepříjemný pohled, jímž ho počastoval plešatý mužík sedící u spojených stolů vedle blondýnky, která před chvílí k vyvýšenému boxu odeslala úsměv. To by mi ještě

chybělo, mít tady nesmyslný žárlivý výstup, pomyslel si Oliver a radši se ponořil do rozprostřených lejster na stole.

*

Poslední dnešní návrat do tajné *komůrky* u břehu rybníčku. Oči, skryté v temném prostoru velké černé kapuce, nehybně sledovaly příjezdovou lesní cestu. Stál schovaný za závěsem z listí. Pomalým pohybem ruky, zahalené do kožené černě, vyhrnul rukáv a pohlédl na velice zvláštní, originální hodinky. Dýchal pomalu, tep měl klidný. Není přece žádný vyplašený amatér. Znovu ciferník skryl pod látku. Už by měl dorazit…

Hromádku zapomenutých špačků od cigaret nechal ležet na zemi. Robert Simon si určitě vzpomene a bude chtít usvědčující důkaz sprovodit ze světa. Dnes se velice pobavil nad nefalšovaným šokem z nálezu Adama Horty tou nesourodou mileneckou dvojkou. Jak Barbora krásně hlasitě zaječela. Jak popadali do vody. Spousta upřímného, neviditelného a neslyšitelného smíchu. A to ještě dušičky netuší, co je čeká. Zdaleka to neskončilo…

Adama, důmyslně připevněného na řetězu a zajištěného na silné větvi, dopoledne spustil malinko dolů, aby bílé tělo zamaskoval. Přidal dvě uřezané větve a stal se neviditelný. V noci vezme vozík a děsivá mrtvola změní adresu. Zítra by kolem těla poletovalo hejno much. Na své dílo byl náramně pyšný. Starší barvou efektně napodobil vzor z obrazu.

Minulý měsíc, před schůzkou milenců, předpověď hlásila déšť. Akci odsunul. Daroval hlavním postavám jeho představení pár týdnů života navíc. Včera a dnes počasí vyšlo nad očekávání a vše zatím jelo podle plánu. Téměř vše… Stál nehybně, pozoroval přes zelené lístky prostor před sebou, ale improvizace, kdy čekal, až Robert vyzvedne vajgly cestou do práce, nevyšla. Že by

zapomněl? No, možná si chce pro nepříjemný důkaz zajít až po noční. Má štěstí… Prozatím…

Pohlédl na hodinky. Přesně šest. Robertovi začala směna. Tady byl zbytečný. Posbíral do uzavíratelného sáčku špačky, zastrčil ho do pravé kapsy mikiny a opustil opatrně úkryt. Procházel pod ztuhlým Adamem. Zašeptal: „Čekej, synku."

Pár hodin spánku a po desáté následuje další akce. Poté, ve dvě v noci, zruší Adamovo aranžmá a mrtvolu přemístí. Znovu spánek, zasloužený, vydatný. Od včerejšího rána je na nohou, zdříml si na pár hodin jen dnes po obědě. Hodně toho zažil, něco vydrží. Jen nepanikařit a myslet chladně racionálně. Roky klidného života a najednou tak velká akce. Kdo by si pomyslel…?

*

Do práce šel Robert delší cestou přes hlavní silnici. U odbočky k opuštěnému vojenskému prostoru míjel značku zákazu vjezdu a vzpomněl si na Adama visícího ve větvích dvě stě metrů odtud. Přemýšlel, zda si neodskočit pro zapomenuté špačky. Bohužel nesebral odvahu. Doma se celkem uklidnil, ale stačilo zajít za značku *POMNÍČEK* a temný les okolo mu naháněl spoustu strachu. Někde kolem může být vrah! Zbytek cesty spíše připomínal závodní chůzi než poklidnou procházku. Upokojil se až při pohledu na budovu lázní. Proč si nevzal auto? Aha, přece nechtěl stát s vlastním vozem blízko Adama, kterého někdo zavraždil. Náhoda je blbec a zákon schválnosti nepředvídatelný…

*

Drama začíná! Do lokálu vplul jako velká voda právník Hošťálka. Zavalitější, sebevědomý muž středního věku. Hlavu měl čerstvě vyholenou, černo-fialové elegantní brýle, tmavě modré

sako, černé kalhoty, kožené nablýskané boty a pod bradou mu zářil červený motýlek – spíše připomínal prvorepublikovou hvězdu stříbrného plátna. Naprosto přesvědčen svou převahou razil si cestu plně zaplněnou restaurací. Zpoždění patnáct minut čekající toleroval. Oliver se nemusel hlásit, určitě si jeho podobu nastudoval z fotografií od manželky Diany.

„Dobrý den, nebude to dlouho trvat. Mám vypracovaný návrh, jenž řeší nastalou situaci racionální dohodou. Stačí váš podpis a rozvod proběhne bez soudu. Dohodu, jež spravedlivě řeší i majetkové vypořádání, podepsanou vámi i vaší manželkou předložím soudkyni a ta nebude trvat na zdlouhavém soudním projednávání. Náš nešťastný soudní systém stále brzdí ustavičné odvolávání a dohody u rozvodu vítají," vysypal ze sebe v rychlosti Hošťálka a posadil se, aniž by Oliverovi stiskl zdvořile ruku na pozdrav. Na stůl položil černý kožený bezpečnostní kufřík, z útrob vytáhl sepnuté listy a podával je Oliverovi.

„Jsem domluvený s číšníkem, že se můžeme přesunout do salónku. Tam budeme mít klid. Tady za chvíli nebude slyšet slovo. Trefili jsme se do výplatního dne," oznámil nevzrušeně Oliver.

„To nebude potřeba. Dnes mě čeká ještě jedno jednání v Praze a bohužel mě tlačí čas. Jistě víte, že váš dnešní ranní hovor snese trestní klasifikaci a na psychických potížích vaší dcery máte také neoddiskutovatelnou zásluhu."

„Tak si tady klidně zůstaňte a čekejte, já si vše v klidu přečtu v salónku." Oliver vstal, pobral materiály od právníka a pomalu odešel. Minerálku dopil ještě před příchodem doktora Hošťálky. Ten zůstal konsternovaně sedět. Provázel protivníka nechápavýma očima.

Oliver potkal cestou číšníka a objednal si ještě jednu matonku a pražené mandle, které zahlédl u stolu Bulharů. Zcela vyrovnaný vstoupil do prostorného salónku – útulné místečko pro pořádání oslav, svateb a pohřbů. Zářivky vrhaly příjemné světlo a stolek u dveří byl připraven.

„Chtěl bych vás upozornit, že můj čas je opravdu drahý!“ Právník stál ve dveřích, ruce v bok.

„Snad si nemyslíš, že když přes rok bydlíš v mém baráku a spíš s mojí ženou, že budu skákat, jak ty pískáš?“ Oliver vystupoval zcela klidně a chladně, naproti tomu barva v obličeji doktora Hošťálky nabírala nebezpečně červený odstín.

„Nevím o tom, že bych vám nabídl tykání. Chci vás upozornit, že vše může lehce skončit vaším trestním stíháním,“ zvýšil hlas a protějšek počastoval nepřátelským pohledem.

Oliver ledově spustil: „Vykám pouze lidem, kterých si vážím, a tím nasazovač parohů rozhodně není. A to vyhrožování trestním stíháním si strč někam… Přemýšlel jsem, že na naši schůzku pozvu také tvé staré známé: Mirku Hasilovou a Renatu Žárskou. Holky bohužel nemohly tak narychlo, ale mám tě srdečně pozdravovat. Stále na tebe vřele vzpomínají.“

Doktor Hošťálka zbledl a ztěžka dosedl na židli. Oliver vzal do rukou návrh rozvodového vypořádání a pozorně pročítal text. Občas se pousmál, párkrát pokýval hlavou. Právník naproti se nezmohl na slovo.

Číšník položil mandle a minerálku na stůl. „Přání, pane?“

„Co… cože?“ vykoktal Hošťálka, jehož počáteční suverenita zmizela.

„Budete si přát, pane?“

„… ehm… kávu… espresso.“

Oliver Evans písemnost pozorně studoval. Pochutnával si na pražených mandlích a prsty od oleje otiskoval do závěrečného *oškubání,* pečlivě připraveného právníkem. Ten najednou ztratil řeč.

Hotovo, dočetl návrh do konce a s absolutním klidem nabízenou smlouvu, podepsanou již manželkou, roztrhl na čtyři díly. Hodil přes stůl studený pohled a prohlásil: „Tobě asi Diana vůbec neřekla, co přesně dělám. Jak se asi tak můžu dostat k tvým

osvobozujícím rozsudkům? S tím stejným soudcem to byla asi náhoda… Soudce spolužák. Náhoda, co?“

„Tvrdila, že jako tlumočník doprovázíte delegace.“ Hošťálkovi nebylo nejlépe, potřeboval by se nadýchat čerstvého vzduchu. Uvolnil nervózně motýlek a rozepnul vrchní knoflíček u košile.

„Dej si mandličky, na dlouhou dobu budou pravděpodobně poslední… ne-li absolutně poslední,“ vysmíval se Oliver.

Právník jako by nevnímal, stačilo dorazit a nadiktovat podmínky vítěze.

„Máš pravdu, jednou za čas tlumočím, ale mým úkolem není pouze tlumočení. Zaměstnává mě stát a mimo jiné se zabývám také odhalováním pracovníků cizí rozvědky. Tlumočník s příjmem osm set padesát tisíc čistého ročně ti nepřišlo podivné? Dokonce jsme se před časem dostali k tvému dobrému známému…“

Přestávka. Číšník zaregistroval špatnou barvu doktora Hošťálky, ale nic neříkal, mlčky položil kávu na stůl a odešel. V lokále to už pěkně žilo. Chviličku otevřené dveře od salónku umožnily nasát atmosféru veselí.

„Alexej Uralka. Určitě ti to něco říká… Ruský agent, kterého řídil Jurij Mironko. Toho jsem odhalil a zamini jej vypovědělo zpět do vlasti… Víš, co se tam s ním stalo?“ Pohlédl na zdrceného, propoceného právníka s nohama zkříženýma pod židlí. Oliver ve spoustě věcí improvizoval, ale zatím si snad vedl dobře. „… ptám se, jestli uhádneš, co se s ním stalo v Rusku?“

„Ne, nevím…“ Hošťálkovi na čele naskakovaly děsivé vrásky.

„Zmizel, jednou provždy se vypařil. V Rusku je odhalený agent mrtvý člověk… Řídil Alexeje Uralku, tvého kamaráda, špatného špiona. Pro tuzemskou rozvědku je špatný špion něco jako dárek. Hýčkáme si jej, protože on nám odhalí celou síť a my si je potom všechny krásně ohlídáme… A ty jsi s ním zadobře, a proto máš u nás složku. V politice se přidáš k budoucímu vítězi, ale styky s ruským agentem si vše poděláš. C, c, c… neděláš dobře, doktore.

Všechno ti zatím vycházelo, krásně sis užíval života. Čekají tě s manželkou lázně v Maďarsku, krásné Benátky, a najednou konec…“ Oliver upřel na právníka tvrdé oči. Jenom aby se mu tady nesložil. Čekal na reakci.

„Co chcete?“ Není pitomec, pochopil situaci.

„Mám svoje vlastní podmínky rozvodové smlouvy. Víš, moji manželku jeden můj kolega nazval fenou háravou… Má pravdu. Ty jsi nebyl její první amant, ale rozkrývat síť cizích agentů a zjistit, že jedna zájmová osoba spí s manželkou pracovníka rozvědky… To se ještě nikdy nestalo… Neboj, odposlechy, videa a další věci z akce jsou k mání. Jsi slavný… Ale k věci…“ Oliver vyndal ze složky štos výpisů z banky. „Všechno jsem propočítal. Z našeho rodinného účtu zmizel milion šest set padesát tisíc, což má zdokumentované i rozvědka. Šéf byl hodný a můžu si tuto trapnou osobní věc vyřídit sám. Vidíš před sebou ty paragrafy, kdyby se to hnalo přes soudy?“

„Rozumím,“ hlesl Hošťálka.

„Ještě jsem nic neřekl…“ Oliver vyndal dvě kartičky se jmény a částkami. „Na nový účet mé dcery Veroniky přistane do páteční půlnoci sedm set tisíc a na můj, do stejného termínu, totožná částka.“ Předal kartičky Hošťálkovi. „Feně háravé řekni, že od tebe dostane tutéž částku… Spravedlivé dělení, ne?“ S marně skrývaným pobavením pohlédl na upoceného protivníka.

„Ale tolik peněz z účtu nezmizelo,“ protestoval ustrašeným hlasem.

„Máš pravdu, nezmizelo, ale dlouhou dobu se z účtu neplatilo stavební spoření, penzijní připojištění a životko. Někdo překročil zákon a znemožnil mi přístup k účtu a vůbec nechápeš, že i u nás se někdo takzvaně vypaří, zmizí, je navždy nezvěstný. Věř, že pár kolegů mi nabídlo, že tě vyčistí. To znamená rozpuštění v kyselině, zabetonování na stavbě nebo pohřbení v rakvi v cizím hrobě. Čemu bys dal přednost…? Kdyby se něco podobného stalo kolegům, asi bys tady dnes neseděl.“

„Do pátku peníze zkusím sehnat," vysoukal ze sebe vyděšeně Hošťálka a utřel si kapesníkem pot z čela.

„Žádné zkusím. V pátek peníze budou na účtu!" zvýšil hlas Oliver. Výsměšněji pokračoval: „Nebo snad chceš, aby státní zastupitelství začalo vyšetřovat všechny smlouvy tvé kanceláře s ministerstvem sociálních věcí – to je vejvar, co? Nebo chceš, aby se tvé vyčůrané okrádání vdaných paniček dostalo znovu k soudu, k jinému, neúplatnému soudci? Nebo chceš, aby se všechno ještě dnes dozvěděla tvoje manželka…? Chápeš konečně svou situaci?"

„Do pátku prostředky na účty převedu." Hošťálka nebezpečně zezelenal, jeho káva zůstávala netknutá, po tváři mu stékaly čůrky potu. Už vůbec nepřipomínal prvorepublikovou hvězdu stříbrného plátna.

„To ale není vše… Mirce Hasilové zavezeš půl milionu a Renatě Žárské vrátíš tři sta padesát tisíc… Všimni si mé velkorysosti, že nechci, abys vrátil všechno. Pouze polovinu částky, o kterou jsi holky okradl. Zbytek bude pokuta za jejich naivitu. Vlastně nakonec zůstaneš v plusu… Jsem ti vděčný, že jsi mě zbavil Diany. Jsem bez ní šťastný," přiznal Oliver klidně, ale nekompromisně.

Hošťálka skryl hlavu do dlaní.

Oliver neznal soucit a veškeré požadavky bez špetky lítosti zopakoval a přidal další: „Uděláš pro nás s Dianou průchodné majetkové vypořádání, ve kterém férově vyřešíš dům v Říčanech a další náležitosti. Až vše výše řečené dokončíš, vypadneš zpět do Brna a tam zůstaneš šťastný až na věky. Jasný…? Zkus podraz a máš do budoucna na výběr kyselinu, beton nebo cizí hrob," tvrdě dořekl, ruce založil na prsou a opřel se o vypolstrované opěradlo židle.

„Vyhrál jste a já v Praze končím," smutně konstatoval právník zlomeným hlasem. „Do pátku vše vyrovnám, zašlu vám nový

návrh rozvodového vypořádání a vrátím se na Moravu… S vámi, s vaší paní a dcerou – a také s vašimi kolegy – doufám nepřijdu už nikdy více do styku."

„Přesně tak. Jsem rád za vcelku rychlou domluvu a doufám, že stihneš dnešní večerní schůzku v Praze…" Oliver si připomněl telefonát s bývalým kolegou se zastřeným hlasem a spráskl ruce. „Málem bych zapomněl, ještě jedna věc: Řekni svým známým, že kandidát z vaší partaje na budoucího ministra vnitra bude co nevidět politická mrtvola," ukončil konečnou porážku doktora Hošťálky.

„Gratuluji k vítězství…" Bez dalších slov a rozloučení odcházel zlomený muž pryč.

Oliver osaměl. Zhluboka úlevně vydechl. Až nyní se dostavil nával stresu. Cítil srdce, jak bije rychleji a rychleji. Přisunul si osiřelou kávu k sobě a najednou ji vypil. Nechutně studená hořká tekutina mizela v zažívacím traktu. Odešel zpět do lokálu. Uvítala ho zářivým úsměvem blondýnka, která jej před příchodem Hošťálky zdravila. Plešatý mužík s nepříjemným pohledem zmizel…

*

Přesun o dvacet pět kilometrů vzdušnou čarou do Pomníčku. Jas přibývajících hvězd zahalovaly zlověstné mraky připlouvající od západu. Rozhostila se tma a Barbora Hortová zůstala v opuštěném domě sama. Volala sousedce přes barák. Snad za ní dorazí…

Desátá pryč, a Marcela nikde. Nervozita a strach uzavřely drobnou ženu v kuchyni. Zapnula pouze osvětlení linky. Stála opřená bokem o zeď u okna do zahrady a pozorovala tmu venku. Všudypřítomné ticho zaplňovalo celý dům.

Blesk! Záře výboje osvětlila zahradu a kraj lesa. Druhá hromada dřeva vlevo u plotu. Barbora zděšeně ustoupila od okna. Hrůzou otevřela ústa. Rukou poslepu hledala vypínač. Nechtěla

být viděná. Našla. Tma uvnitř, tma venku. Po šesti vteřinách zaburácel hrom.

Kuchyni znala zpaměti. Díkybohu. Vrátila se nesměle k oknu. Nakoukla opatrně ven. Nic. Tma… Zatím nepřišel další záblesk, který by osvítil zahradu. Jednalo se o pocit, nebo realitu? Má snad vidiny od pocuchaných nervů z rána? V mozku si přehrávala záznam: blesk, jasné světlo, hromada dřeva a na ní stál…

Ozval se pronikavý zvuk zvonku. Barbořino srdce snad utrpělo zástavu.

„Haló, haló! Bůh hromu se hlásí na návštěvu!“ Ječivý smích prozrazoval skoro sousedku Marcelu Zilnerovou.

Vzdálená slova ještě neutichla a blesk znovu zasvítil. Zahrada, hromada dřeva a nic… Barbora nevěřícně zavrtěla hlavou a běžela ke schodům, které brala po dvou. Odemkla, otevřela vstupní dveře a prudké světlo výboje blesku ji oslepilo. Následoval okamžitý ohlušující rachot hromu.

„Pusť mě honem dovnitř, nebo si strachy cvrknu do kalhotek!“ Vyděšená Marcela napochodovala do chodby. „Do prdele, slyšelas to? To muselo praštit někde tady.“ V jedné ruce svírala dvě sedmičky vína, ve druhé velkou misku s čerstvě nasmaženými brambůrkami. Hlad a žízeň pronásledovaly ženu neustále a své rozpustilé proporce omlouvala originálně: *Nejsem líná se nažrat* nebo *Nejsem tlustá, ale barokní*.

*

Proč ta bouřka dorazila zrovna dnes? Plán se zkomplikoval. Postava, oděná celá v černém a s velkou kapucí na hlavě, dřepěla schovaná za hromadou bukového dřeva. Skrčená, neviditelná… Zahrada Hortových stoupala směrem k lesu a *stín noci* občas nehybně stával na vonícím dřevě. Ideální místo, odkud viděl do kuchyně a ložnice, a zároveň zůstal, díky stromům po stranách,